

Het meisje dat verdween

Lisa Regan bij Boekerij:

*Nu ben je van mij
De vrouw zonder naam
Haar moeders geheim
Haar laatste leugen
Diep onder de grond
Haar stille hoop
Haar koude hart
Niet mijn zusje
Het meisje in het water
Je laatste adem
Lieve kleine meid
Haar stille gebed
Haar vele leugens
En toen waren ze weg
Het meisje dat verdween*

Lisa Regan

Het meisje dat verdween

Deel 15 van de *Josie Quinn*-serie

Vertaald door Martijn van Opbergen

ISBN 978-90-492-1218-6

ISBN 978-94-023-3004-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Local Girl Missing*

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Martijn van Opbergen

Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio

Omslagontwerp: © Shutterstock

© Lisa Regan, 2022

First published in the English language in 2022 by Storyfire Ltd,
trading as Bookouture.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Jessie Botterill, voor wie altijd alles mogelijk is.

1

Ze is acht wanneer ze erachter komt dat verschillende botten verschillende klinken als ze breken. Sommige maken een krakend geluid. Andere knarsen als grind onder je voeten. Weer andere knappen met een droge tik. En dat terwijl ze alleen maar even naar de garage ging om te kijken of papa haar band al heeft geplakt, zoals hij heeft beloofd. Hij belooft wel vaker iets, maar meestal komt er iets tussen en is mama degene die het doet. Maar dit is echt superbelangrijk en hij heeft wel drie keer gezegd: 'Ja ja, binnenkort kijk ik naar je fiets. Echt waar.' Dus wie weet.

Maar haar vader is dus niet in de garage. Er staat wel een groepje mannen. Sommigen kent ze van gezicht, al weet ze niet hoe ze heten, anderen ziet ze voor het eerst. Ze staan met z'n allen om iets heen wat op de grond ligt. In eerste instantie maakt haar hart een sprongetje van blijdschap. Haar fiets! Dus dáárom zijn die mannen hier. Om papa te helpen haar band te plakken. Zie je nou wel? Hij ging het heus wel doen. Hij had alleen wat hulp nodig.

Maar wanneer ze iets voorbij het groepje mannen haar fiets tegen de muur ziet staan, de voorband nog steeds zo plat als een dubbeltje, en op hetzelfde moment iemand hoort schreeuwen van de pijn, beseft ze dat ze zich vergist heeft. Een paar tellen is ze in de war. Dan hoort ze nog iets anders. Een vochtige plof, gevolgd door een geluid zoals haar waterpistool maakt wanneer ze het omhoog richt en ermee over de schutting probeert te spuiten. Daarna een soort gegorgel.

Haar borstkas verkrampst en ademhalen wordt een beetje moeilijk.

De houding van de mannen wordt wat losser en ze praten op gedempte

toon met elkaar. Ze hebben haar nog niet gezien, maar ze is bang voor wat er kan gebeuren als ze haar opmerken. Ze is al te ver de garage in om ongezien terug het huis in te kunnen, maar hier blijven staan is ook geen optie. Elk moment kan iemand in haar richting kijken. Plotseling krijgen haar voeten een eigen wil en brengen haar snel en geruisloos naar de donkerste hoek van de garage, waar ze zich zo klein mogelijk maakt achter de zitmaaier. Ze probeert aan niets te denken. Ze concentreert zich alleen maar op het knijpende gevoel in haar lichaam, telkens als ze inademt.

Dan begint het geluid van brekend bot.

Het lijkt uren te duren, dagen misschien zelfs, voordat het stopt en de mannen zonder verder iets te zeggen uit elkaar gaan. Ze voelt haar benen niet meer. Ze voelt het koude beton waarop ze zit niet meer. Ze voelt niets meer. Ze lijkt wel verdoofd. Alsof het allemaal maar een droom is. En nog steeds als in een droom torent plotseling een van de mannen boven haar uit, zijn grote, borstelige wenkbrauwen gefronst van bezorgdheid. Zonder angst laat ze zich door hem optillen. Ze kent hem wel. Hij is een goede vriend van haar vader. Hoe hij echt heet, weet ze niet, maar papa noemt hem Mug. Dat is zijn bijnaam. Mama had dat een keer uitgelegd, toen ze zich verbaasd afvroeg waarom iemand zijn kind Koffiemok noemde. ‘Dat is zijn bijnaam, Pea. Net zoals ik jou *Sweet Pea* noem omdat je mijn lieve, kleine erwte bent.’

‘Heb je het gezien, mop?’ vraagt Mug zacht.

Pea antwoordt niet. Ze wil er niet over praten. Ze wil gewoon dat haar fiets gemaakt wordt. Ze wil terug naar binnen, naar haar speelgoed en haar knuffelbeesten, en nooit meer denken aan de garage.

Hij neemt haar op zijn arm, net zoals haar vader vroeger altijd deed toen ze nog een peuter was, en draagt haar het huis in. Binnen is alles stil, zonnig en warm. Voorzichtig, alsof ze van glas is, zet hij haar op de bank.

‘Luister eens, mop,’ zegt hij. ‘Praat hier maar liever niet met je vader

en moeder over. Ze hebben al genoeg aan hun hoofd en ze worden vast verdrietig als ze weten dat jij het gezien hebt. Oké?’

Pea knikt. Ze zou het helemaal prima vinden als ze hier nooit meer aan hoefde te denken. Voor haar part is er niets gebeurd.

‘Goed zo,’ zegt Mug en hij geeft haar een aai over haar bol.

Josies handen waren inmiddels verkrampd van het knijpen in het stuur. De mist was zo dicht, zo ondoordringbaar, dat er niets anders op de wereld leek te bestaan dan Noah, zichzelf en de auto. Een snelle blik op het dashboard wees uit dat ze niet veel harder gingen dan zo'n twintig kilometer per uur. Het was nog maar een kilometer of zeven naar huis, maar in dit kruiptempo kon dat nog weleens heel lang gaan duren. Met de moed der wanhoop zond de opkomende zon een paar waterige stralen door de dikke, grijze nevel, maar het was bij lange na niet genoeg om de mist te doen optrekken. Volgens het klokje op het dashboard was het bijna half acht 's ochtends. Haar ogen prikten van de droogte. Ze waren al dik twaalf uur onderweg en ze waren doodmoe.

‘Waarom hebben we niet gewoon een nacht bijgeboekt?’ mopperde Noah naast haar.

‘En dan zeker vast komen te zitten vanwege die orkaan?’ zei Josie. ‘Nee, dank je.’

‘Wat is er erg aan samen vastzitten op een hotelkamer?’ antwoordde hij terwijl hij zijn warme hand op haar bovenbeen legde.

Josie glimlachte toen ze terugdacht aan de heerlijke week die ze zojuist in een luxeresort op de Maagdeneilanden hadden doorgebracht. Bij de herinnering aan al die uren in bed, alleen zij tweeën, de rest van de wereld slechts een vage notie buiten de muren van hun kamer, kleurden haar wangen lichtrood. Hun bruiloft was alweer achttien maanden geleden, maar pas nu hadden ze eindelijk de tijd gevonden om op huwelijksreis te gaan. Allebei werkten ze bij de politie van Denton:

Josie als rechercheur en Noah als inspecteur. Denton was een kleine, maar bruisende stad, genesteld in het spectaculaire heuvelland van Centraal-Pennsylvania. Hoewel de stad voor het grootste deel in een vallei lag, breidden de buitenwijken zich vanuit daar langs kronkelende bergweggetjes uit, zoals de weg waar ze nu op reden.

Hun vlucht van Saint Thomas had de nodige vertraging gehad, maar twee uur geleden waren ze dan toch eindelijk in Philadelphia geland. Op de snelweg terug naar Denton echter, waren ze overvallen door de mist. Het was zelfs zo erg dat Josie op een gegeven moment had besloten van de snelweg af te gaan en een andere route naar huis te nemen. Maar hoewel ze het labirint van secundaire wegen als haar broekzak kende, bleek de mist een grotere uitdaging dan verwacht.

Noah gaf een kneepje in haar been. ‘Waarom zetten we hem niet gewoon aan de kant en wachten we tot de mist weg is? Dat lijkt me het veiligst. Of ben je bang dat we ons gaan vervelen? Want dan weet ik daar wel iets op.’

Josie moest lachen en overwoog even serieus om op het voorstel in te gaan. Bijna elke dag kwamen ze uitgeput en vol indrukken thuis van werk. Er waren dagen bij dat ze zo veel gruwelijkheden zagen, dat het bijna niet te verwerken was. Puur overleven was al zwaar genoeg en hun weekje weg was dan ook een weldaad geweest. Nog nooit had ze zich zo verbonden gevoeld met haar man. De vonken tussen hen sprongen zelfs nog heviger over dan aan het begin van hun relatie. Hoe uitgeput ze op dit moment ook was, ze verlangde met elke vezel in haar lichaam naar hem. Alsof hij haar gedachten kon lezen, voegde hij eraan toe: ‘Voor alle duidelijkheid, ik bedoelde natuurlijk dat we kunnen gaan slapen.’

Ze keek snel opzij, zag zijn ondeugende grijns en lachte weer. ‘Volgens mij bedoelde je iets heel anders.’

‘Zet hem maar aan de kant,’ herhaalde hij. ‘Dan merk je het vanzelf wel.’

Maar Josie wist dat ze vlak langs een steile afgrond reden en vond

het te riskant om te stoppen. Ze raadpleegde denkbeeldig de kaart in haar hoofd en probeerde te bedenken hoe lang ze al op deze weg reden. Als haar berekeningen klopten, kregen ze over niet al te lange tijd een redelijk brede strook gras aan de rechterkant, waar ze veilig konden wachten tot de mist optrok.

‘Ik denk dat we...’ begon ze, maar ze zweeg abrupt toen een ijzingwekkend geluid dwars door de mist sneed.

‘Hoorde je dat?’ vroeg Noah, terwijl hij zijn raampje omlaag draaide.

‘Dat klonk als een gil,’ zei Josie. Met de knop op de middenconsole zette ze de zacht zoemende verwarming uit en reed, haar ogen op de weg gericht maar haar oren gespitst, langzaam verder.

Nog een gil, dichterbij deze keer. Toen schoot er een gestalte door de mist, vlak voor de auto langs. Josie kon alleen een tenger postuur onderscheiden, een flits van witte kleding en lang, donker haar. Ze trapte hard op de rem, maar dat was al niet meer nodig. De gestalte was weg. Opgeslokt door de mist.

Noah greep zich vast aan het dashboard. ‘Wat was dat?’

‘Het leek wel een meisje,’ zei Josie.

Met ingehouden adem bleven ze zeker nog een minuut luisteren, maar er liet zich geen nieuw geluid horen.

‘Zet hem aan de kant,’ zei Noah voor de zoveelste keer. ‘Zodra het veilig kan.’

Iets verderop durfde Josie het eindelijk aan om de auto de berm in te sturen, al deed ze nog steeds een schietgebedje dat ze geen ravijn in reed. ‘Alarmlichten aan,’ zei Noah, ‘anders raken we hem nog kwijt in deze erwtensoep.’

Ze stapten uit en draaiden zich langzaam om, maar zoals ze al verwachtten, was de gestalte niet meer zien.

Er heerste een onheilspellende stilte. De mist dempte elk geluid. Zelfs de vogels zwegen. ‘Volgens mij ging ze die kant op,’ wees Noah.

Ze staken de weg over, Josie voorop. ‘Hallo?’ riep ze.

Aan de overkant van de weg stuitten ze vrijwel meteen op een rij dikke boomstammen. ‘Dit bos loopt nog kilometers ver door,’ zei Josie, ‘helemaal tot aan de oude textielfabriek bij de Denton East High School.’

Ze deden een paar stappen het bos in en riepen nog een paar keer.

Geen antwoord.

Josie keek achterom. Aan de overkant kon ze nog net de knipperende alarmlichten van hun auto onderscheiden. ‘De echte vraag is: waar rende ze voor weg?’

Noah keerde het bos de rug toe en stak de weg weer over, gevolgd door Josie. Iets voorbij de auto werd het terrein ineens een stuk vlakker en begon het stukje gras dat Josie had verwacht, met aan de rand daarvan opnieuw bomen. Een beetje doelloos liepen ze door het natte gras en keken om zich heen, maar het zicht was nog steeds niet veel meer dan een halve meter.

Plotseling kwamen er flarden muziek door de mist naar hen toe gezweefd. Josie verstond een paar woorden van de laatste hit van het popzangeresje Vyla Grace. Het was een populair nummer, dat zo vaak op radio en televisie kwam dat Josie de tekst kende zonder hem ooit bewust uit haar hoofd geleerd te hebben.

Blijf of sterf. Lieg tegen me. Je houdt niet van me.

‘Deze kant op,’ zei Noah. Hij pakte haar hand en trok haar mee in de richting van de muziek.

Ik wil bij je zijn. Maar het kan jou niets schelen. Je houdt niet van me.

Het lage gebrom van een automotor werd hoorbaar.

Was dat iemand die ook op het idee was gekomen om de mist af te wachten op het gras? Of was er een ongeluk gebeurd?

Er kraakte iets onder Josies voet. Ze gleed uit en was vast en zeker onderuitgegaan als Noah haar hand niet vast had gehad. Toen ze haar evenwicht had teruggevonden, keek ze omlaag en zag dat ze was uitgegleden over een make-updoosje. Het spiegeltje was gebarsten en klontjes ivoorkleurig poeder lagen verspreid in het gras. Ze volgden een spoor van voorwerpen: een blauwe haarborstel met wat dikke bruine haren erin, een tubetje roze lipgloss, een smartphone in een roze hoesje in de vorm van een fles waarop 'BOYS' TEARS' stond.

De muziek werd luider.

*Ik zal je leugen herhalen. Ik zal hem herhalen tot ik bezwijk aan
jouw wrede hart. Je houdt niet van me.*

Ineens hoorden ze zacht gegrom. Gehijg. Geritsel. Noah deed zijn mond open om iets te roepen in de mist, maar Josie kneep in zijn hand ten teken dat hij stil moest zijn. De geluiden kwamen van rechts. Ze liep in die richting en trok hem mee. Haar hart begon harder te bonzen naarmate de geluiden – de muziek, de stationair draaiende motor en iets wat klonk als een worsteling – duidelijker werden.

Eindelijk werd in de nevel de rode gloed van twee achterlichten zichtbaar. Josie sloop naderbij en zag eerst twee voeten, gehuld in roze geruite sneakers. Aan de markeringen op de zolen zag ze dat het een merk was dat populair was onder middelbare scholieren.

Toen werd het volledige tafereel zichtbaar.

Een meisje lag op haar rug. Een man in een lichtgrijs pak zat schrijlings over haar heen, zijn handen om haar keel geklemd. 'Waar is het?' snauwde hij. 'Waar is het, verdomme?'

'Hé!' riep Josie, terwijl ze haar hand uit die van Noah trok, op de

man af rende en met haar volle gewicht op hem sprong. Ze rolden van het meisje af. Josie kwam op haar rug terecht, de man boven op haar. Haar kleren en haren werden onmiddellijk vochtig in het natte gras. Het gewicht van de man drukte zwaar op haar en ze hoorde zijn raspende ademhaling. Vaag hoorde ze Noah haar naam roepen. Ze stootte haar heupen naar voren om de man van zich af te duwen. Hij verzette zich niet, maar liet zich opzij rollen, stond op en strompelde weg.

‘Staan blijven!’ riep Josie terwijl ze opsprong. Instinctief ging haar rechterhand naar haar pistool, maar dat had ze niet bij zich. Verdomme, dat was waar ook. Ze had geen dienst. Ze was nota bene op de terugweg van haar huwelijksreis.

De man verstijfde en wierp een blik over zijn schouder. Mistflarden wervelden om hem heen, maar hij was zo dichtbij dat zijn gezicht duidelijk zichtbaar was. Eind dertig, begin veertig, schatte ze. Donker, warrig haar. Stoppels op zijn kaken. Bruine ogen, wild van paniek. Bloedspatten op zijn witte overhemd.

‘Dit is de politie,’ zei Josie. ‘Blijf staan.’

Het bloed trok uit zijn gezicht, zijn ogen werden groot en zijn mond vertrok zich in een uitdrukking van afschuw. Toen keek hij weer voor zich en begon te rennen.

3

Josie was zich er nog vaag bewust van dat Noah zich naast het meisje op zijn knieën liet vallen, maar zelf zette ze de achtervolging in voordat de man in de mist kon verdwijnen. Hij schoot het bos in, waar Josie hem vrijwel direct kwijt was, maar ze hoefde alleen maar het geluid van zijn zware ademhaling en de brekende takken onder zijn voeten te volgen. De lucht was dik en vochtig en binnen een paar seconden droop het zweet van haar voorhoofd.

‘Staan blijven!’ beval ze voor de zoveelste keer.

De mist hing dicht tussen de bomen, maar Josie wist dat ze in de buurt kwam, toen ze hem harder hoorde hijgen en zijn voetstappen zwaarder klonken. Opeens begon het terrein te stijgen en kwam hij moeizamer vooruit, zodat ze hem eindelijk weer in beeld kreeg. Zijn pak was weliswaar grijs als de mist, maar zijn donkere haar stak duidelijk af tegen de omgeving.

‘Staan blijven!’

Hij keek over zijn schouder en leek te schrikken dat ze hem zo dicht genaderd was, maar hij leek niet van plan te doen wat ze zei. In plaats daarvan zette hij het weer op een lopen, waarbij de panden van zijn jasje achter hem aan flapperden. De begroeiing werd intussen spaarzamer en maakte langzaam plaats voor kale rotsblokken. Josie raadpleegde opnieuw de kaart in haar hoofd en realiseerde zich dat deze helling over een paar tellen abrupt zou eindigen bij een richel, hoog boven de Roaring Creek, een kleine, maar snelstromende rivier die zich door de bergen slingerde en uiteindelijk vlak bij de East Bridge uitkwam in de

rivier die door Denton stroomde. Door de zware regenval van afgelopen oktober stond het water ongetwijfeld vrij hoog, maar evengoed was het niet zonder risico om er van zo'n hoogte in te vallen.

‘U gaat recht op een afgrond af!’ riep Josie. ‘Wees verstandig en blijf staan!’

Even aarzelde hij, miste een stap en gleed met zijn nette schoenen weg in de modder. Maar hij wist op de been te blijven, rende verder, klom uiteindelijk op de richel boven de rivier en bleef wankelend staan. Josie vroeg zich af of hij het water in de diepte kon zien stromen, of dat het onder hem net zo grijs was als om hen heen. Ze durfde niet dichterbij te komen. Hij zou van schrik over de rand kunnen slaan. Ze wist niets beters te verzinnen dan onder aan de richel te staan wachten tot hij zijn evenwicht had hervonden, met het gestage gebulder van de rivier in haar oren.

Hij draaide zijn hoofd om en keek haar aan. Het zweet glom op zijn voorhoofd en bovenlip. De donkere stoppelbaard deden zijn gezicht nog bleker lijken dan het al was. Zijn handen hingen trillend langs zijn lichaam. Slechts één emotie flitste in zijn donkere ogen: angst. Toen draaide hij zich weer naar de afgrond.

‘Ik weet niet wat er aan de hand is,’ zei Josie, ‘maar u hoeft toch niet weg te rennen? Ik wil gewoon praten, meer niet.’

Geen reactie.

Ze ging verder: ‘Luister, we hoeven het niet per se te hebben over wat er daar in die berm gebeurd is of waarom u bent weggerend. Laten we gewoon beginnen met onze namen. Ik heet Josie Quinn. En u?’

Hij wierp opnieuw een snelle blik over zijn schouder, maar antwoordde nog steeds niet.

‘Oké,’ zei ze. ‘Helemaal prima. We hoeven niet te praten als u dat niet wilt. Maar kom in elk geval naar beneden. Het is nog een heel eind omlaag naar de Roaring Creek en u kunt behoorlijk lelijk terechtkomen.’

‘Ik val niet.’ Hij zei het zo zacht dat ze hem bijna niet hoorde. ‘Ik spring.’

‘Dat zou ik niet doen,’ zei Josie. ‘Dit is niet nodig, echt niet. Wat er ook speelt in uw leven, we kunnen erover praten. We kunnen samen kijken wat voor hulp u nodig hebt.’

‘Niemand kan me helpen,’ zei hij. Hij deed een stap dichterbij naar de rand.

Onmiddellijk deed Josie zelf ook een stap vooruit, in de ijdele hoop in te kunnen grijpen als het onvermijdelijke gebeurde. ‘Dat weet u niet zeker,’ zei ze. ‘Dan zou u het op zijn minst moeten proberen. Maar op dit moment wil ik alleen maar dat u van die rand af komt. Meer niet.’

Zonder haar aan te kijken vroeg hij: ‘Hoe gevaarlijk is het? Overleef ik het?’

Eerlijk gezegd had ze geen idee. Het hing ervan af hoe hoog het water op dit moment stond, hoe sterk de stroming was, met welke hoek de man het wateroppervlak raakte, of hij in het midden van de stroom landde of aan de zijkant, of er dingen in dreven, of hij goed kon zwemmen en ga zo maar door.

‘Goed, dan neem ik de gok,’ zei hij en sprong.

Josie sprong naar voren, wierp zich op de richel en maaide met haar armen in het rond, in de hoop hem nog vast te kunnen pakken, of op zijn minst zijn kleding. Maar ze voelde alleen de stof van zijn broek langs haar vingers glijden. Toen was hij weg.

Het bleef doodstil. Er klonk geen smak vanuit de diepte. Geen plons. Hijgend van de schrik en de inspanning klom ze op de richel en keek omlaag, maar zag alleen maar grijze mist.

Nu de zon helemaal op was, deed hij verdienstelijke pogingen de mist te verjagen, maar Josie had evengoed de PhoneFinder-app op haar telefoon nodig om de plek terug te vinden waar ze Noah had achtergelaten. De klanken van de autoradio kwamen haar al tegemoet nog voor ze het voertuig zelf zag. Dit keer was het een ballad, waarvan de fluwelen tonen weerkaatsten tussen de bomen.

Ik zal van je houden in elk leven.

Voor altijd is niet genoeg.

Noah zat op zijn knieën naast het meisje en was druk bezig haar te reanimeren. De laatste meters legde Josie rennend af, waarbij ze nog meer spullen in het gras moest ontwijken: een mascararoller, een sleutelbos, een telefoonoplader, een pakje kauwgom. Noah boog zich intussen – wie weet voor de hoeveelste keer al – over het meisje heen, kantelde haar kin in de juiste positie, zette zijn mond op de hare en blies lucht in haar longen. Eén keer, twee keer. Toen plaatste hij zijn handen weer boven elkaar op haar borst en begon aan een nieuwe serie van dertig borstcompressies. Zijn witte T-shirt plakte aan zijn lijf en het zweet droop uit zijn zandkleurige haar. Josie ging naast hem zitten en gebaarde dat zij het wilde overnemen. Noah protesteerde niet en liet zich uitgeput achterovervallen, terwijl Josie meteen haar mond op de koude lippen van het meisje zette.

Hij pakte zijn telefoon. ‘O god,’ zei hij. ‘Twintig minuten al.’

Josie ging over op het geven van borstcompressies, terwijl ze in haar

hoofd bijhield hoeveel ze er al gedaan had. Intussen belde Noah met de meldkamer en gaf hun de geschatte locatie en een korte beschrijving van de situatie door.

Zonder te stoppen met reanimeren bracht Josie hem met een paar woorden op de hoogte: ‘Ik heb het meisje dat overstak niet meer gezien. De verdachte is in de Roaring Creek gesprongen. Laat een zoekteam komen.’

Noah begon meteen weer te bellen, terwijl Josie verder zwoegde. Een paar druppels zweet gleden langs haar neus en vielen op het donkere t-shirt van het meisje. Ze had geen idee hoe lang ze bezig was geweest toen Noah het weer overnam, maar ondanks dat haar armen en schouders inmiddels brandden, kleefde de kou van het lichaam van het meisje aan haar handen. Het feit dat ze al zo lang zonder enig resultaat aan het reanimeren waren, maakte slechts één conclusie mogelijk.

‘Noah,’ zei ze, terwijl ze zijn schouder aanraakte. ‘Het heeft geen zin meer.’

Hij schudde haar hand van zich af en ging stug door met het geven van borstcompressies. ‘Ik kan toch moeilijk stoppen, of wel soms?’ snauwde hij.

Josie zag zijn gespannen kaken, zijn gefronste wenkbrauwen, en ze wist dat hij die keer herbeleefde, ruim vier jaar geleden, toen ze zijn moeder levenloos in haar tuin hadden gevonden. Hij had er toen als verstijfd bij gestaan, terwijl Josie haar – helaas tevergeefs – probeerde te reanimeren, en ze wist dat het schuldgevoel daarover hem nog altijd kwelde. Vandaag zou hij pas stoppen op het moment dat het ambulancepersoneel het overnam.

‘Laat mij maar weer even,’ bood ze aan toen ze merkte dat zijn bewegingen trager werden.

Zo werkten ze onverstoord door, ondanks dat het meisje steeds kouder aanvoelde onder hun handen. Intussen klaarde de mist steeds

verder op en tegen de tijd dat de ambulance en een paar politieauto's het terrein op kwamen rijden, was het zelfs zonnig te noemen. De eerste verpleegkundige die uitstapte, was Sawyer Hayes. Josie en hij hadden dezelfde oma gehad, al waren ze strikt genomen geen familie. Ze hadden niet echt een warme band, maar toen hun blikken elkaar kruisten, leek hij direct te begrijpen wat er aan de hand was. Hij keek kort naar het meisje, toen weer naar Josie, en knikte. Hij ging naast Noah zitten en duwde hem opzij. Ook zijn collega kwam ter plaatse en samen begonnen ze haar te onderzoeken, terwijl Josie en Noah dankbaar een stap achteruit deden.

Pas nu kon Josie het meisje echt goed bekijken. Ze had een curvy figuur en lang, donker haar, dat besmeurd met gras en modder was. Verder had ze hoge jukbeenderen, een smalle neus en dunne lippen. Zelfs zo vroeg in de ochtend kon Josie zien dat haar van nature olijfleurige huid zwaar in de make-up zat, inclusief nepwimpers. In haar linkerneusvleugel fonkelde een diamantje. Haar gave, soepele huid bewees dat ze toch nog erg jong was. Ze had een zwarte croptop aan waarop in glitterletters het woord 'LOVE' stond.

'Jullie melding is zeker een half uur geleden,' zei Sawyer. 'Als jullie haar in die tijd niet hebben kunnen reanimeren, gaat het nu ook niet meer lukken.'

Josie zag het beeld weer voor zich van de man die op het meisje zat en zijn handen om haar keel had. 'In dat geval wordt het tijd om dr. Feist en de forensische opsporing te laten komen.'

'Ik bel wel,' zei Noah en liep met zijn telefoon in zijn hand weg.

Er kwamen twee agenten naar Josie toe. Ze bracht ze vlug op de hoogte en vroeg hen toen de plaats delict veilig te stellen en de andere agenten het bos in te sturen om de man en het andere meisje te zoeken. Terwijl de agenten aan de slag gingen, vroeg Sawyer: 'Het lijkt wel of ik muziek hoor.'

‘Dat klopt,’ zei Josie. ‘Dat komt uit de auto.’

Voor het eerst sinds ze waren gestopt, kon Josie nu ook om zich heen kijken en alles in zich opnemen van wat ze door de dichte mist niet had kunnen zien. Aandachtig liep ze rond de sedan, waarbij haar onder andere opviel dat hij vrij ver van de weg tot stilstand gekomen was en dat de voorste portieren allebei openstonden. De lak van de carrosserie vertoonde geen krasje, wat waarschijnlijk betekende dat de bestuurder, net als Josie en Noah, uit eigen beweging was gestopt. Aan de bestuurderskant waren sleepsporen in het gras te zien, die naar de plek leidden waar het dode meisje nu lag. Rond het sleepspoor, en ook op andere plekken in het gras, lagen de spullen waar Josie bijna over was gestruikeld. Een bruine handtas lag ondersteboven bij de achterband, met ernaast een roze rugtas waaruit wat kleding pulde, zoals een zwarte spijkerbroek en een wit shirt. Ook aan de bijrijderskant lagen spullen. Nog een handtas, zwart en kleiner dan de andere, lag triest in het gras met een rits die er half afgescheurd was. Eromheen lagen een flesje ibuprofen, een maandverband, een pen, een portemonneetje en nog een telefoon, ditmaal met een effen paars hoesje. Verderop lag een sporttas op zijn kant, waaruit haastig kleding was gehaald en in het gras gegooid. Josie zag ook nu een zwarte spijkerbroek en een wit shirt, plus iets wat leek op een katoenen pyjama.

‘Dr. Feist en de Forensische Opsporing zijn onderweg,’ zei Noah, terwijl hij naar haar toe kwam lopen. ‘Ik heb ook Gretchen gebeld, want dit is duidelijk niet zomaar een auto-ongeluk. Wat ben jij intussen te weten gekomen?’

Tot Josies opluchting was de spanning uit zijn houding verdwenen. Zijn ogen stonden weer scherp en hij was gefocust op het heden.

‘Twee jonge vrouwen, zo te zien,’ zei ze. ‘Ik denk dat ze vrijwillig zijn gestopt. Ze lijken in elk geval niet van de weg gedrukt of zoiets. Ik kan niet nagaan of die man bij hen in de auto zat of niet.’

‘Waarschijnlijk niet,’ zei Noah. ‘Ik heb begrepen dat er verderop nog een auto aan de kant van de weg staat. Leeg. Er is een agent naartoe om het kenteken te checken. Hij trekt ook meteen het kenteken van deze auto na.’

‘Prima,’ zei Josie. ‘Oké, dan reed hij waarschijnlijk achter hen. Toen ze hier stopten, is hij een klein stukje doorgereden, is toen ook gestopt en teruggelopen.’

‘Wat hij volkomen ongezien kon doen in de mist,’ zei Noah.

‘Hij heeft het portier aan de bestuurderskant opengerukt en heeft het meisje dat achter het stuur zat eruit gesleurd,’ ging Josie verder. Ze hapte naar adem toen ze de rijdersstoel zag. ‘Maar dit ziet er ook niet goed uit.’

Zonder iets aan te raken stak Noah zijn hoofd door het open portier. Op het beige dashboard zat een bloedvlek van duizenden kleinere spetters. Op de stoel zelf zaten twee grote bloedvlekken, die inmiddels bruin waren verkleurd.

‘Hij heeft de rijder ook te grazen genomen,’ zei Noah. ‘Maar die heeft weten te ontkomen.’

‘Hij was in elk geval ongewapend,’ zei Josie. ‘Ik heb niets in het gras zien liggen en hij leek ook geen wapen bij zich te hebben toen ik met hem praatte.’

Noah wees naar het dashboard. ‘Kijk eens naar die spatvlek. Hij heeft haar waarschijnlijk met haar hoofd tegen het dashboard geslagen en haar neus gebroken. Een gebroken neus bloedt als een bezetene.’

‘Laten we hopen dat dat alles is wat hij met haar heeft gedaan,’ verzuchtte Josie. ‘Verder lijkt het erop dat hij allebei hun tassen overhoop heeft gehaald. Hij zocht iets, alleen wat? Maar Noah, het belangrijkste op dit moment is dat we het andere meisje vinden. Ze moet nog ergens in de buurt zijn.’

‘Ik zal om extra zoekers vragen,’ zei Noah terwijl hij zijn telefoon

pakte. ‘Kijk jij intussen of je erachter kunt komen met wie we te maken hebben.’

Eigenlijk wilde Josie de plaats delict niet nog meer verstoren dan ze al hadden gedaan, maar met een tienermeisje dat bang en eenzaam in het bos rondliep, waarschijnlijk nog gewond ook, moest ze snel meer informatie hebben. Ze liep naar de ambulance en vroeg om een paar latex handschoenen. Normaal gesproken hadden zij en Noah die altijd bij zich als ze dienst hadden, maar ze waren in feite nu nog op vakantie.

Vrijwel direct zag ze op de grond aan de bestuurderskant een portemonnee liggen. Ze maakte eerst een paar foto’s om de precieze vindplaats vast te leggen en pakte hem toen op met de handschoenen die ze van Sawyer had gekregen. ‘Dina Hale,’ las ze hardop van het rijbewijs. ‘Achtien jaar. Woonachtig in Denton.’

Noah was inmiddels klaar met bellen en keek over haar schouder mee. Op de foto op het rijbewijs was het haar van het meisje nog gekamd en had het een gezonde glans. Ze lachte breed, waarbij je kon zien dat een van haar voortanden een beetje scheef stond, hoewel dat niets afdeed aan haar charmante uitstraling. ‘Dit is zeker weten het meisje dat achter het stuur zat.’

Josie wachtte tot Noah een foto van het rijbewijs had gemaakt en legde vervolgens alles terug op de plek waar ze het had gevonden, zodat de FO het later mee kon nemen en als bewijsmateriaal registreren. Aan de bijrijderskant vonden ze na wat zoeken ook de portemonnee van het andere meisje. Ook nu werd de vindplaats nauwkeurig vastgelegd voor ze het voorwerp oppakten. ‘Alison Mills,’ las Josie. ‘Ook uit Denton. Zeventien jaar oud.’

Alisons haar was een lichter bruin dan dat van Dina en bovendien had ze krullen. Waar Dina een olijfkleurige huid had, was Alison bleek en zat haar neus vol sproeten. Ze glimlachte onzeker, alsof ze verbaasd was dat ze überhaupt haar rijbewijs had gehaald. Als Josie een gok zou moeten